

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DOWN TO YOU

rajtad áll

*fine
selection*

M. LEIGHTON

M. LEIGHTON

DOWN
TO
rajtad áll
YOU

ROSSZ FIÚK ▶ 1. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Férjemnek

Szeretsz és támogatsz végig ezen az örületes úton, és életem legcsodálatosabb pillanatait éltem meg veled. Köszönöm, hogy mellettem vagy. Örülök, hogy engem választottál.

Courtney Cole-nak

Cinkostársam és legjobb barátnőm, jobbat nem is kívánhatnék. Imádlak, csajszí, költözz ide a szomszédba. De tényleg! Köszí mindent.

Az Indie Hellcats csapatnak

Ha ti nem segítettetek volna be olyan sokszor éjnek évadján, ez a történet nem lenne csini. Köszönöm a szereteteket, a támogatásokat, ami olyan kitartó és nagyszerű, hogy teljesen meghat. Örök hála Georgia Catesnek, amiért közéték hozott. Imádlak mindnyájatokat.

És, mint mindig, legfőképpen hálás köszönetem Istennek. Mindig, mindenért.

1.

Olivia

KICSIT KÓVÁLYOG A FEJEM, de jó a buli. Fogalmam sincs, milyen italokat rendelt nekünk Shawna, csak annyit tudok, hogy isteni finomak és pokoli ütősek. Mmm!

– Mikor jön már a sztriptíz táncos pasi? Alig bírok magammal! – kiabál Ginger. Együtt dolgozom vele a pult mögött Georgiában, Salt Springsben, a Tad’s Sports Bar & Grill nevű bárban. Ginger szóki-
mondó vadmacska már a saját közegében is, de ha szabadon eresztik valami ismeretlen új helyen, például Atlantában, akkor a vadmacskából egy pillanat alatt tigrissé fajul.

Rám néz, és szélesen mosolyog. Festett szőke haja a halvány fényben hűgysárga, de kék szemei kajánul csillognak.

Valami gyanús.

– Mi az? – kérdezem kábán.

– Már beszéltem a menedzserrel. Le van zsírozva, hogy Shawna majd segít a sztriptízes pasinak levenni a fölösleges ruháit – vihorászik Ginger. Én is elnevetem magam. Tökrészeg a csaj.

– Ryan meg fogja ölni, ha valami vadidegen pasit vetkőztet, akár leánybúcsú, akár nem!

– Úgyse tudja meg. Ami a VIP teremben a fülébe jut, nem fog senki történni – hablatyol Ginger.

– Mármost ami a VIP teremben történik, nem fog senki fülébe jutni?

– Ja. Ezt mondom.

– Jól van, ezt hát – kuncogok rajta.

Nevetve nézem, ahogy tovább szürcsöli az idegsejtpusztító itókáját. Én inkább vizet kortyolgotok, mert valakinek azért legalább félig józannak kéne maradnia. Például nekem. Ez az este úgyis Shawnáról szól. Szeretném, ha mielőtt férjhez megy, életre szólót bulizna. És valahogy kétlem, hogy abba belefér, ha engem a hátán kell hazacipelnie, vagy a cipőjéről kell a rókámat törölgetni.

Kopognak a privát terem ajtaján, mi pedig rögtön felkapjuk a fejünket. A lányok azonnal kiabálni, sikítani, füttyögni kezdenek.

Édes Jó Istenem, add, hogy tényleg a sztriptízes pasi legyen, ne egy rendőr!

Nyílik az ajtó, és besétál rajta a leglélegezetelállítóbb pasas, akit valaha láttam. A húszas évei elején járhat, magas, és olyan alakja van, mint egy focistának. Izmos mellkas, széles váll, erős karok és combok, keskeny derék, lapos has. Tetőtől talpig feketét visel. De a legszembetűnőbb az arca.

Atyaég, de vonzó ez a pasi!

Rövid, sötétszőke haja van, és markáns, tökéletes arcvonásai. Körülnéz a teremben, és nem tudnám biztosra megmondani, milyen színű a szeme, de sötét, az tuti. Épp szóra nyitná a száját, amikor a fürkésző pillantása rám esik. Megakad rajtam a szeme, és csak néz és néz.

Teljesen megbűvöl. Ahogy visszanézek, még mindig nem tudom, milyen színű a szeme, de olyan sötétnek látszik, hogy szinte fekete. Az ajtón át beszűrődő fényben szinte olyan, mint a tinta, mint az éj. Ahogy engem figyel, egy kicsit oldalra billenti a fejét.

Zavarba hoz, de fel is igazat. Nem is értem, miért. Semmi okom nincs sem zavarba jönni, sem felizgulni. De mégis... Valahogy belebizsergek, nyugtalan leszek és melegség jár át.

Még mindig egymást bámuljuk, amikor Ginger feláll, és beljebb húzza őt, aztán bevágja mögötte az ajtót.

– Gyerünk, Shawna, nem leszel szingli többet, szóval csapjunk bele!

A csajok sikítoznak, éljeneznek. Shawna mosolyog, de megrázza a fejét:

– Én ugyan nem. Ki van zárva!

A leendő koszorúslányok nekiveselkednek, ketten odajönnek, és megfogják Shawna kezét, hogy talpra rángassák. Elhajol előlük, és egyre jobban tiltakozik.

– Ne már! Én tuti nem fogom! Miért nem inkább ti, csajok?

Shawna megpróbálja kiszabadítani a kis vékonyka csuklóját, de a lányok jó alaposan megmarkolták és nem eresztik. Amikor rám néz, látom a riadt barna szemeiből, hogy teljesen ki van akadva.

– Liv, segíts! – kéri.

Tanácsstalanul felemelem a kezemet. *Mit csináljak?* Erre Shawna a Ginger mögött tornyosuló szépfiú felé biccent.

– Liv, csináld te!

– Megbuggyantál?! Én nem fogom levetköztetni a vetkőzős csávót!

– Légyszi! Tudod, hogy én is segítenék neked, ha arról lenne szó... Ez sajna igaz. A francba!

Hogy lehet az, hogy a világ legügyetlenebb, legfélénkebb nőszemélye ilyen helyzetbe keveredik? – kérdezem magamtól, és a választ is tudom. – Mert nem tud nemet mondani, azért.

Mély levegőt veszek, felállok és Dögös Sztriptíz Pasi felé fordulok. Elszántan felszegem a fejemet. Még mindig engem néz a perzselő, éjsötét szemeivel.

Amikor felé lépek, nagyon lassan felhúzza a szemöldökét.

Elönt a forróság.

Veszélyes ennyit piálni – mondom magamnak. – Tuti attól van.

Kipirulok, és kapkodva lélegzem, de teszek még egy lépést.

Dögös Sztriptíz Pasi ellép Ginger mellől, és felém fordul. A mellkasa előtt keresztbe fonja a karját, és vár, a szemöldöke még mindig csodálkozóan felhúzva. Hát nem könnyíti meg, az biztos. Rám fogja hagyni, pont, ahogy Ginger kérte.

Mintegy varázsütésre a háttérben eddig épphogy zümmögő zene felhangosodik. Szexi zene, dobok és basszus, pont olyan, ami ilyen alkalmakra való. Mintha a szívverésem adná az ütemet, ahogy egyre közelebb és közelebb lépek ahhoz a bársonyosan sötét szempárhoz.

Felfelé kell néznem, amikor megállok előtte. Összesen százhatvanöt centi magas vagyok, a válláig sem érek.

Ilyen közletről már látom, hogy barna a szeme. Sötétbarna. Éjsötét, majdnem fekete.

Bűnre csábító szempár.

Elgondolkodom, honnan jutott az eszembe pont ez. Közben a lányok kántálva biztatnak, hogy vegyem le az ingét. Bizonytalanul végignézek az izgatott arcokon, aztán a férfira emelem a tekinteteimet. Lassan felemeli a kezét, és széttárja a karját.

Megrándul a szája sarka. Az arckifejezése, a testtartása csupa kihívás.

Rádöbbenek, hogy nem nézi ki belőlem.

Senki nem nézi ki belőlem.

Na, akkor már csak azért is!

A zene üteme lassan ellazítja bennem a feszültséget. Mosolyt erőltetek az arcomra, és kinyújtom a kezemet, hogy Dögös Sztriptíz Pasi ingét kihúzzam a nadrágja derekából.

2.

Cash

A FRANCBA, DE GYÖNYÖRŰ EZ A CSAJ!

Fekete haj, talán zöld szem, formás kis test. Kicsit félénknek tűnik, én meg azt kívánom, bárcsak kettesben lennék vele.

A mosoly egy percre sem hervad le róla, ahogy kihúzza a nadrágom derekából az ingemet. Amikor megvan, felemeli.

Aztán megáll. Egy másodpercig érzem, hogy habozik. Küzd, hogy ne látsszon a bizonytalansága, a tanácstalansága.

Belenézek a varázslatos szemeibe. Nem akarom, hogy leálljon, érezni akarom az érintését a bőrömön. Incselkedem vele, hogy felpiszkáljam benne a vadmacskát. Biztos vagyok benne, hogy ott rejtőzik valahol.

– Ennyi? Semmi több? – suttogom.

Mélyen a szemembe néz, és én lélegzet-visszafojtva várom, melyik énje fog győzni. Lenyűgözve figyelem, ahogy átbillen az egyensúly, és ez tükröződik a pillantásában. Kicsit jobban ragyog a szeme. Kicsit vakmerőbben. Eddig sosem *láttam*, amint valaki összeszedi a bátorságát. Elszánt. Ott van benne valami, ami nem

engedi, hogy feladja, hogy megfutamodjon. Elfogadja a kihívást. És teljesen lázba hoz.

A szemembe néz, ahogy kezdi felhúzni az ingemet. Közelebb hajol, érzem a parfümjé illatát. Édes, és kicsit pézsmaillatú. Szexi, mint ő maga.

Ahhoz, hogy a fejem fölött áthúzva le tudja venni az ingemet, lábujjhegyre kell állnia, és egészen hozzám kell nyomnia a testét. Érzem a melleit a mellkasomon. Megkönnyíthetném neki, de nem fogom. Jólesik, ahogy hozzám ér. Ki van zárva, hogy erről lemondjak.

Miután kihámozott az ingemből, hátralép, és végigmér. Zavarban van, látom rajta. Mintha nem tudná eldönteni, megbámuljon-e, vagy sem. Szeretne jól megnézni magának, de kínosnak tartja a helyzetet. Engem ez valami rejtélyes oknál fogva csak még jobban felizgat. Tudom, hogy a teremben mindenki engem néz, mindenki *mindket* néz, de én csak az ő pillantását érzem. Perzseli a bőrömet, mint a tűz. Lángol, izzik. Legalábbis én úgy érzem.

Mély levegőt veszek, ő pedig a hasamra pillant. Aztán lejjebb. Tovább időzik ott a tekintete, mint illendő lenne, de korántsem annyira sokáig, amennyire én szeretném.

Kezd felállni.

Elkerekedik a szeme, és kicsit a szája is kinyílik meglepetésében. Megnyalja az ajkát. Úgy kell erőt vennem magamon, hogy ne kapjam a karjaimba és ne csókoljam meg azt a finom kis száját.

Hirtelen fény árad a terembe. Csak egy kevés, de elég, hogy megtörje a varázst.

Egy férfi hangját hallom. Ki van akadva.

– Haver, mi a francot csinálsz?! – Jason az, és tudom, mi a baja.

A lány még mindig engem néz. Nem könnyű elszakadnom a pillantásától. Van benne valami félenk, tartózkodó izgalom, ami arra

buzdít, hogy teszteljem, mit tudnék kihozni belőle. De nem teszem. Mármost nem tesztelem. Elfordítom a tekintetemet, oldalra nézek, először Jasonre, aztán a kiéhezett csajokra. Lebuktam.

A francba. Pedig ez tényleg jó móka lehetett volna.

Rámosolygok a tátott szájjal bámuló nőszemélyekre:

– Hölgyeim, bemutatom Jasont. Ma este ő fogja önöket szórakoztatni.

Minden tekintet Jason felé fordul, ahogy bejön, elmegy mellettém és becsukja az ajtót. Ránézek a lányra, aki még mindig az ingembe kapaszkodik. Elég zavarodott képet vág. Nem csodálom.

– Ezt most hogy érted, hogy ő fog minket szórakoztatni? – kérdi, és kétkedve figyeli az arcomat.

Nem válaszlok rögtön, tudom, hogy néhány másodperc múlva úgymint rájön magától.

Jasonre néz, próbálja összerakni, mi a fene folyik itt.

– Hölgyeim, melyikőtök a gyönyörű menyasszony? – kérdi Jason.

Látom a lány arcán, hogy most fogta fel. Megint elkerekedik a szeme, és még a halvány fényben is látom, hogy elvörösödik.

Összevonja a szemöldökét, és hozzám fordul.

– Ha ő a sztriptízfiú, akkor... te meg ki vagy?!

– Cash Davenport, szolgálatodra. Én vagyok a szórakozóhely tulajdonosa.

3.

Olivia

LEESIK AZ ÁLLAM, ÚGY BÁMULOK a klub tulajdonosára elhűlve. Bár csak elnyelne a föld! Életemben nem éreztem még ilyen kínosan magamat.

Hallom, ahogy a lányok Jasonnek turbékolnak, de alig veszek tudomást róluk, mintha ott sem lennének. Szürkeállományom teljes egésze az előttem álló pasira fókuszál.

Elönt a pulykaméreg.

– Ez meg mire volt jó?! Miért hagytad? Miért nem mutatkoztál be?!

Csak mosolyog. *Mosolyog*. A franc vigye el! Persze látom, hogy észveszejtő a mosolya, de a megaláztatás feledteti ezt a mellékes kis tényt.

– Élveztem a vetkőztetést. Miért kellett volna megszakítanom a mókát?

– Hát például azért, mert ez teljesen szakszerűtlen!

– Biztos? A hölgykoszorú sztriptízműsört rendelt. Nem mindegy, kit küldök vetkőzni?

– Nem erről van szó. Hanem arról, hogy szándékosan viselkednél félrevezetően.

Kuncog. *Kuncog*, a franc vigye el! Micsoda pofátlanság! – Nem emlékszem, hogy *valódi* sztriptízfiúról volt szó, csak arról, hogy vetközzön valaki – folytatja.

Erre már nem tudok mit mondani. Halálosan idegesít.

Mintha nem is félmeztelenül állna előttem, tök lazán keresztbe fonja a karjait a mellkasán. A mozdulat a hasára vonja a szememet. Tökéletes hasizmok, és valami tetoválás, nem látom pontosan micsoda, de az egész oldalán végigfut, és a bal válla fölött is átível, mintha hosszú, hegyes ujjak nyúlnának át a vállán.

Megköszörüli a torkát. Az arcába nézek. Egyre szélesebben vigyorg, én meg egyre morcosabb képet vágok az egészhez. Nem tudok normálisan gondolkodni, ha így áll előttem. Ing nélkül teljesen elvonja a figyelmemet mindenről.

– Nem gondolod, hogy legalább fel kellene öltöznöd?

– Nem gondolod, hogy akkor vissza kéne adnod az ingemet?

Lenézek. Naná, hogy ökölbe szorított kezemben még ott gyűrögtem a fekete felsőt. Dühösen odadobom neki. Elkapja.

Francba!

A fura az, hogy totál be vagyok rágva, de nem igazán értem, miért. Csak érzem, hogy mindjárt eldurran a fejem.

– Te aztán temperamentumos vagy! Talán jobb lett volna, ha *én* veszem le a *te* ingedet, nem? – jegyzi meg, miközben felveszi a felsőjét.

– Nem tökmindegy?! – vágok vissza.

Persze hogy nem, mert az csak még sokkal cikibb lett volna – gondolom magamban.

Megáll és rám nevet. Szemtelen, sármos mosoly. Nem akarom, hogy hasson rám, mégis hat.

– Dehogy tökmindegy! – somolyog. – Akkor ugyanis most nem lennél ilyen *pikírt*.

Önkéntelenül is elképzelem, amit mond, és kiszárad a szám. Ott játszik a fejemben, hogy leveszi rólam a felsőt, érzem a kezét a bőrömon, hozzám tapad a teste, és olyan közel van az ajka, hogy szinte érzem az ízét. Na tessék, már el is illant a mérgem.

Tátott szájjal bámulok rá... már megint, amíg felöltözik. Miután befejezte, felém lép. Mozdulatlanul állok. Szemtelen vigyora csábító kis félmosollyá szelődül, és teljesen levesz a lábamról. Meg vagyok bővölve, és zavarba ejtően fel is izgat, amikor odahajol, és a fülembé súgja:

– Csukd be a szájacskádat, mielőtt nem bírok magammal és megcsókollak, mert akkor aztán *tényleg* lesz okod az izgalomra.

Elakad a lélegzetem. Lesokkol a pasi. De nem azzal, amiket itt összehord, hanem azzal, hogy szeretném, ha meg is tenné. Összeszorul a gyomrom a gondolatra.

Hátradől és figyel engem. Nem tudom, miért, de olyan hirtelen csukom be a tátott számat, hogy majdnem ráharapok.

Észreveszi.

A francba!

Látom, hogy csalódott, és furcsamód örülök neki.

– Akkor talán legközelebb – kacsint. Megköszörüli a torkát, hátralép, és balra fordul. – Hölgyeim – biccent búcsúzóul a csajok felé, akik rá se hederítenek, mert azzal vannak elfoglalva, ahogy a már félmez-telen Jason produkálja magát Shawna előtt. Cash rám néz, és szándékos mesterkéltséggel, mintha a kalapját venné le, felém is odabólint:

– Alászolgája, kisasszony!

Azzal megfordul, kinyitja az ajtót, kísétál, és csendben be is csukja maga után.

Még soha életemben senki után nem akartam ennyire utánarohanni.

Apró résnyire merem csak kinyitni a szememet, tartva attól, hogy olyan élmény lesz, mintha szikével hasogatnák a fejemet. De az ablakon beszűrődő finom, szeptemberi napsütés egyáltalán nem kínoz meg. Fura, mintha a másnaposság szőréen-szálán eltűnt volna. Hála az égnek!

Ami viszont kínoz, az az, hogy milyen kínos kalandba keveredtem az este. Eleven az emléke, és nem csak a cikis jelenetnek, de a pasinak is. Cash, a klub tulajdonosa... Hasra fordulok és a párnába fúrom a fejemet, ahogy felidézem magamban magas, izmos alakját, a tökéletes arcvonásait, és azt az észbontó mosolyt.

Istenem, micsoda pasi!

Még most is az jár a fejemben, bárcsak megcsókolt volna. Röhejes, de talán... akkor legalább nem lett volna hiábavaló a megaláztatásom.

Gondolatban helyreutasítom magamat, hanyatt fordulok, és a plafont bámulom. Van annyi eszem, hogy felismerjem, mikor készülök bedőlni az egyetlen gyengeségemnek. Ahogy felgyorsul a szívverésem, amikor arra a kihívó pillantásra gondolok, ahogyan várta, hogy levetkőztessenem... ahogy felforrósodik mindenem, ha elképzelem, hogy megcsókol... na, pontosan ezért kellene örülnöm, hogy soha többet nem fogom látni. Pontosán ő testesíti meg azt, ami annyira kell az életembe, mint púp a hátamra: egy újabb rosszfiú, akibe belehabarodom.

Valahányszor a katasztrófa sújtotta kapcsolatokra gondolok, mindig Gabe jut az eszembe. Cash nagyon hasonlít rá. Szemtelen, szexi, elbűvölő. Megszelídíthetetlen. Lázadó.

Szívtipró.

Összeszorítom a fogamat, kikecmergek az ágyból, és a fürdőszoba felé indulok. Kiverem a fejből Gabe-et. Faszkalap. Még a gondolataimat sem akarom rá pazarolni.

Miután eleget locsolgattam hideg vízzel az arcomat, és nagyjából embernek érzem magam, elbotorkálok a konyha irányába. Nem törődöm a méregdrága dizájner bútorokkal, sem a felbecsülhetetlen műalkotásokkal, amik a nappaliban ékeskednek. Nagyjából két hete lelépett a szobatársam, egyedül nem tudtam fizetni az albérletet, hát ide kellett költözniöm Marissához, a gazdag unokatesómhoz. Mostanra megszoktam, hogy a felső tízezer milyen díszletek között tengeti életét.

Hát... nagyjából megszoktam... – tűnődöm, ahogy a falon ketyegő kétezer dolláros órára pillantok.

Majdnem tizenegy óra van. Kicsit pipa vagyok magamra, amiért ennyire átaludtam a szabadnapom reggelét, úgyhogy nyugös és hisztis kedvemben érek a konyhába. Marissa a konyha közepén lévő pultnál trónol, hosszú, csupasz lábait keresztbe rakja, és vele szemben a bár-széken, nekem háttal, egy férfi üldögél. Ettől nem lesz jobb kedvem.

Megbámulom a széles vállakat a vasalt ingben, a sötétszőke haját, és átfut a fejemen, hogy jómagam rövid pizsigatyában és ujjatlan, rövid pólóban díszelgek, fekete hajam csupa kóc, zöld szemem alatt elkenődött szemspirál. Épp azon tűnődöm, hogy hátra arc, és visz-sza a szobámba, amikor Marissa keresztülhúzza a számításaimat, és rám mosolyog:

– Hát itt vagy, te álomszuszék!

Azonnal gyanakodni kezdek.

Először is, Marissa sosem szokott hozzám kedves lenni. Soha. Őt a három El jellemzi: elkényeztetett, elviselhetetlen, ellenszenves. Ha lett volna *bármi* más választásom, nem laknék nála. Nem mintha nem lennék hálás. Nagyon is az vagyok, ezért amennyivel tudok, beszálok a lakbérbe, amit egyébként sem ő fizet, hanem az apja. Sőt, álmában sem fojtom meg a csajt, ami aztán tényleg nagylelkű a részemről.

– Jó reggelt... – nyökögök bizonytalanul.

A Marissával szemben ülő széles vállak és sötétszőke fej felém fordul. Bűnre csábítóan sötét szemek fagyasztják a torkomra a szót. Elakad a lélegzetem.

Cash az! A klubtulajdonos, akibe tegnap botlottam bele.

Leesik az állam, és a döbbenettől majdnem összecsuclok. Meg vagyok lepve, zavarban is vagyok, de legfőképpen az jár a fejemben, mennyivel vonzóbb így, fényes nappal. Azt hiszem, eddig abban reménykedtem, hogy csak azért voltam úgy oda érte, mert hát be is voltam rúgva, meg az ingét is lesegítettem róla.

Ezek szerint mégsem.

– Mit keresel itt? – kérdeztem zavarodottan.

Összevonja a szemöldökét.

– Tessék?

Marissára pillant, aztán újra rám.

– Várjunk csak! Nash, ti ismeritek egymást? – kérdi Marissa, immár elég fagyosan.

Nash? Ez Marissa pasija lesz, ha jól emlékszem a nevére.

Fogalmam sincs, mit mondjak. Lassan térek észhez, nehezen áll össze a kép.

– Ha jól tudom, még nem volt szerencsém – néz üresen Cash/Nash.

Rádöbbenek, mi történik, és a zavaromat felváltja az ingerültség, sőt, düh. Ha valamit a csalónál is jobban utálok, az a hazug. A hazugokat undorító kis férgeknek tartom.

Eltűnődve nyugtatgatom magamat. Nem nehéz erőt venni az indulataimon, megszoktam, hogy mindig inkább lenyelem, ha bánt valami.

– Valóban? Ezek szerint mindig elfelejtetted a nőket, akik kihámoznak a ruháidból?

Valami villan a tekintetében. Vajon... kinevet?

– Hidd el, arra emlékeznék.

Marissa talpra pattan, támadóállásba vágja magát, csípőre teszi a kezét.

– Mi a fene folyik itt?!

Én soha életemben nem kevertem szart párok között. Magánügyük, mit mondanak el egymásnak, és mit tartanak titokban. Most viszont más a helyzet. Nem tudom, miért, de... más.

Talán, mert Marissa mégiscsak az unokatestvérem.

Ezt próbálom bemagyarázni magamnak, de tudom, hogy valójában nem bírjuk egymást. Eszembe ötlük egy másik ok, miszerint piszkál, hogy a pasi, aki az első gondolatom volt, amikor felébredtem, ilyen lazán megfeledekzik rólam... de ezt kiverem a fejemből, mert kész röhej. Lapozzunk.

Először Marissához fordulok.

– Hát, tegnap *Nash* megjelent Shawna leánybúcsúján, és azt mondta, hogy ő *Cash*, a szórakozóhely tulajdonosa. – Aztán az imposztorhoz intézem a szavaimat. Hiába próbálom, nem sikerül a vitriolt kiirtani a hangomból.

– Te meg mégis mit képzelsz? Cash és Nash? Nem jutott eszedbe semmi kreatívabb? Hány éves vagy, négy?!

Arra számítok, hogy Marissa hisztizni fog, Cash/Nash meg tagadni. Vagy talán valami mentséget hazudni. De ehelyett teljesen mást tesznek.

Nevetnek.

Egyre zavarodottabban nézek, ami csak még jobban elszórakoztatja őket. Engem meg végtelenül idegesít.

Cash/Nash szólal meg legelőször:

– Gondolom, Marissa nem említette, hogy a párjának van egy ikertestvére.

4.

Nash

NÉZEM, AHOGY ÉRZELMEK EGÉSZ SORA vonul végig a lány gyönyörű vonásain. Zavar, düh, sértettség, öröm, aztán megint zavar. Végül a hitetlenkedés marad az arcán.

– Ugye viccelsz?

– Nem. Ki találna ki ilyesmit?

Kétkedve méreget.

– Akkor te Nash vagy.

Bólintok.

– Így van.

– És van egy ikertestvéred, Cash.

– Bizony.

– Cash és Nash.

– Anya szerette a countryzenét – vonom meg a vállamat.

– És Cash a tulajdonosa a Dual nevű szórakozóhelynek.

– Igen.

– Akkor te vagy az ügyvéd.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hát, valójában még nem egészen. De hamarosan. Szóval nagyjából igen.

– És ez nem valami hülye vicc?

– Nem, ez nem valami hülye vicc – nevetek.

A szája szélét rágcsgálva tűnődik a hallottakon. Szerintem fogalma sincs, milyen szexi és imádnivaló.

Amikor felfogja a tényeket, mély levegőt vesz, és megkérdezi:

– Kezdhetnénk előlről?

– Persze – vigyorgok.

Ragyogó mosollyal nyújtja felém a kezét.

– Te biztos Nash vagy, Marissa barátja. Mesélt rólad. Én Olivia vagyok, Marissa kissé unalmas unokatestvére.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Olivia, Marissa kissé unalmas unokatestvére – vigyorgok tovább.

Biztos vagyok benne, hogy egyetlen unalmas porcikád sincs.

Elégedetten bólint, és a kávéfőző felé indul. Uralkodnom kell magamon, hogy ne forduljak utána. Úgy kell magamra *parancsolni*, hogy az előttem álló szőke szépségre figyeljek. Eddig, ahányszor Marissára néztem, mindig egy elegáns, lenyűgöző csodanőt láttam. De ma reggel azon kapom magam, hogy azt kívánom, bárcsak egy kis aranyos, tűzrőlpattant barna lenne mellettem helyette.

A fenébe! Ez nem lesz jó!